

Sygn. akt I ACa 116/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca SSA Anna Miastkowska (spr.)

Sędziowie SA Małgorzata Dzieciołowska

SO (del.) Bożena Rządzińska

Protokolant st. sekr. sąd. Katarzyna Olejniczak

rozpoznał w dniu 13 października 2017 r. w Ł. na rozprawie

sprawę z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko A. K. oraz A. W. (1) działającej w imieniu własnym oraz w imieniu małoletnich A. W. (2) i A. W. (3)

o zapłatę

na skutek apelacji A. K., A. W. (1) działającej w imieniu własnym oraz w imieniu małoletnich A. W. (2) i A. W. (3) oraz apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 5 września 2016 r. sygn. akt I C 957/14

I. oddala apelacje pozwanych A. K., A. W. (1) działającej w imieniu własnym oraz w imieniu małoletnich A. W. (2) i A. W. (3) oraz apelację powoda;

II. nie obciąża pozwanych kosztami postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 116/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 września 2015 roku, wydanym w sprawie z powództwa Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. przeciwko A. W. (1), A. K., A. W. i A. W. (3) o zapłatę, Sąd Okręgowy w Płocku:

1. zasądził od pozwanych A. W. (1), A. K., A. W. (2) i A. W. (3) solidarnie na rzecz powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 422.371,13 zł (czterysta dwadzieścia dwa tysiące trzysta siedemdziesiąt jeden złotych trzynaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od 5 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 25.870,95 zł (dwadzieścia pięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, zastrzegając pozwanym prawo do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie ich odpowiedzialności do wartości nieruchomości położonej w miejscowości O., gminie S. stanowiącej działkę gruntu o nr ew. 46/1, dla której Sąd Rejonowy w Sochaczewie prowadzi księgę wieczystą o nr (...) oraz do wysokości sumy hipoteki zwykłej i sumy hipoteki kaucyjnej ustanowionych na tej nieruchomości;

2. oddalił powództwo w pozostałej części;

3. nie obciążył pozwanych A. W. (1), A. K., A. W. (2) i A. W. (3) nieuiszczonymi kosztami sądowymi;

4. nakazał pobrać od powoda Banku (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Płocku kwotę 334,70 zł (trzysta trzydzieści cztery złote siedemdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych od oddalonej części powództwa.

W oparciu o zgromadzony materiał dowodowy Sąd Okręgowy poczynił ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne.

Sąd I instancji zaznaczył między innymi, że A. W. (4) był mężem A. W. (1) oraz ojcem pozwanych: A. K., A. W. (2) i A. W. (3).

A. W. (4) cierpiał na chorobę alkoholową. Pod wpływem alkoholu zachowywał się agresywnie, także wobec osób najbliższych, zdarzało się, że jego zachowanie sprawiało na otoczeniu wrażenie dziwnego, nieprzystosowanego do okoliczności. Zdarzenia te należało uznać za efekt działania alkoholu na ośrodkowy układ nerwowy. Od dnia 25 września 2006 roku A. W. (4) był zarejestrowany w (...) w S..

Postanowieniem z dnia 16 października 2009 roku wydanym w sprawie o sygn. akt III R Ns 108/09 Sąd Rejonowy w Sochaczewie zobowiązał A. W. (4) do poddania się terapii odwykowej w warunkach niestacjonarnych.

A. W. (4) podejmował bezskuteczne próby poradzenia sobie z problemem alkoholowym. Występowały u niego 3, 4 - tygodniowe ciągi opilcze z przerwami trwającymi 2,3 dni.

W okresach abstynencji A. W. (4) przeżywał stany lękowe oraz somatyczne objawy charakterystyczne dla alkoholowego zespołu abstynenckiego. Kiedy był trzeźwy, można było z nim jednak normalnie porozmawiać, komunikował się z otoczeniem w sposób prawidłowy.

W dniu 22 lutego 2010 roku T. W. (1), bratanek A. W. (4), zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę pożyczki w wysokości 500.000 zł, zabezpieczoną hipoteką.

Umowa przewidywała, że oprocentowanie pożyczki będzie zmienne, ustalane w oparciu o stopę referencyjną (...), zaokrągloną do drugiego miejsca po przecinku, określała też sposób zapłaty odsetek, w tym odsetek podwyższonych na wypadek nie spłacania pożyczki.

W dniu 22 lutego 2010 roku A. W. (4) złożył oświadczenie o ustanowieniu na rzecz Banku (...) S.A. w W., celem zabezpieczenia spłaty wierzytelności powoda z tytułu zawartej z T. W. (1) pożyczki, hipoteki zwykłej w kwocie 500.000 zł na zabezpieczenie należności głównej pożyczki oraz hipoteki kaucyjnej na zabezpieczenie należności ubocznych (odsetek, opłat i prowizji, kosztów dochodzenia roszczeń) na nieruchomości położonej w miejscowości O. gmina S. o powierzchni 1,34 ha, stanowiącej jego własność. Na pracownikach Banku, obecnych przy składaniu oświadczenia, A. W. (4) sprawiał wrażenie osoby posiadającej świadomość podejmowanych działań.

A. W. (4) w dniu 22 lutego 2010 roku, przed podpisaniem oświadczenia, był poinformowany o rodzaju przedłożonego mu do podpisu dokumentu i zapoznał się z jego treścią. Wcześniej nie poinformował żony o zamiarze ustanowienia hipoteki, skarżył się jedynie, że brat – ojciec pożyczkodawcy manipuluje nim i radził, by A. W. (1) „wpisała się” do księgi wieczystej. A. W. (4) uczestniczył w inspekcji swojej nieruchomości przeprowadzonej przez pracownika Banku, a następnie dostarczył do siedziby powoda dowód osobisty, potrzebny do przygotowania dokumentacji.

Brak było podstaw do przyjęcia, by A. W. (4) w czasie składania oświadczenia o ustanowieniu hipoteki przejawiał zaburzenia psychiczne wykluczające możliwość świadomego czy swobodnego powzięcia decyzji i wyrażenia woli.

A. W. (4) nie poinformował swojej żony A. W. (1) o złożonym oświadczeniu o ustanowieniu hipoteki.

W dniu 11 października 2010 roku A. W. (4) został przyjęty do Szpitala (...) w S. po kilkutygodniowym ciągu picia, z powodu pobudzenia psychoruchowego i zaburzeń świadomości. Rozpoznano podejrzenie majaczenia alkoholowego oraz podejrzenie zapalenia płuc.

W październiku 2010 roku, A. W. (4) przejawiał objawy choroby psychicznej, występowały u niego objawy zespołu majaczeniowego, czyli psychozy alkoholowej, która jako zespół jakościowych zaburzeń świadomości znosi zdolności do świadomego lub swobodnego podjęcia decyzji i wyrażenia woli.

A. W. (4) zmarł w dniu 23 listopada 2010 roku. Spadek po nim nabyła żona i troje dzieci z dobrodziejstwem inwentarza.

T. W. (1) dokonał częściowej spłaty pożyczki, nieuregulowana kwota kapitału wynosiła 422.371,13 zł.

W dniu 8 stycznia 2013 roku, powodowy Bank skierował do niego oświadczenie o wypowiedzeniu umowy.

W dniu 15 kwietnia 2013 roku został wystawiony wobec T. W. (1) bankowy tytuł egzekucyjny, a postanowieniem Sądu Rejonowego w Płocku z dnia 26 kwietnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt V G Co 286/13 tytułowi temu nadano klauzulę wykonalności.

Pismem z dnia 10 stycznia 2014 roku powód wezwał pozwaną A. W. (1), jako spadkobiercę A. W. (4), do zapłaty w terminie 14 dni łącznej kwoty 494.268,65 zł.

Dokonując oceny zebranego materiału dowodowego Sąd przyjął za miarodajną opinię biegłych psychiatrów, którzy wypowiedzieli się na temat stanu psychicznego A. W. (4) w dacie ustanowienia hipoteki, za wiarygodne uznał zeznania świadków - pracowników Banku, a zwłaszcza E. W., która trzykrotnie spotkała się z A. W. przed odebraniem oświadczenia o ustanowieniu hipoteki oraz świadków - A. Niemca, Gr. P., J. U. opisujących objawy choroby alkoholowej A. W.. Sąd odrzucił zeznania W. W. i T. W. negujących fakt choroby alkoholowej A. W.. W świetle opinii biegłych Sąd nie widział podstaw do przeprowadzenia dowodu z opinii innych biegłych, o co wniosowała strona pozwana. Opierając się na opinii biegłego grafologa Sąd ustalił, że oświadczenie o ustanowieniu hipoteki zostało podpisane przez A. W..

Odwołując się w swoich rozważaniach do treści art. 65 ust. 1 i 2 oraz art. 75 ustawy o księgach wieczystych i hipotece, Sąd I instancji zaznaczył, że właścicielami nieruchomości obciążonej hipoteką są obecnie pozwani jako spadkobiercy A. W.. Ich odpowiedzialność wobec wierzyciela była solidarna, zgodnie z art. 370 k.c. Na zakres tej odpowiedzialności nie mało wpływu nabycie spadku z dobrodziejstwem inwentarza (art. 74 u.k.w.h.).

Sąd nie podzielił podniesionego przez pozwanych zarzutu nieważności oświadczenia woli złożonego przez A. W.. Opierając się na wykładni art. 82 k.c. Sąd doszedł do przekonania, że pozwani nie wykazali by A. W. w chwili składania oświadczenia o ustanowieniu hipoteki znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne wyrażenie woli. W tym względzie Sąd powołał się głównie na argumenty zawarte w opinii biegłych psychiatrów, miał też na uwadze zeznania świadków, których twierdzenia uznał za przekonujące oraz wyjaśnienia pozwanej A. W.. Odnosił się również do przywołanego przez stronę pozwaną orzeczenia SA we W. z dnia 30 października 2013 roku w sprawie I A Ca 1056/13, podkreślając, że A. W. złożył jedno oświadczenie woli o nieskomplikowanym charakterze. Zdaniem Sądu, żadne dowody nie wskazywały, by w trakcie składania tego oświadczenia zachowywał się nieadekwatnie do tej sytuacji bądź by jego stan psychiczny budził jakiegokolwiek wątpliwości. Biegli odnieśli się przy tym do kwestii wpływu przymusu wypicia alkoholu na możliwość świadomego lub swobodnego wyrażania woli negując by na stan A. W. miała wpływ powyższa okoliczność.

W ocenie Sądu, powód wykazał wysokość kwoty kapitału, jaka pozostała do uregulowania przedstawiając dokumenty, w tym umowę pożyczki i historię rachunku bankowego, wystarczające do weryfikacji dokonanego wyliczenia.

Powyższe stanowiło podstawę do zasądzenia na rzecz Banku kwoty 422.371,13 zł. z zastrzeżeniem dla pozwanych prawa do powołania się w toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie odpowiedzialności do wartości nieruchomości na której ustanowiona została hipoteka.

Odmienne, w ocenie Sądu, przedstawiała się sytuacja w odniesieniu do kwoty żądanych odsetek w wysokości 86.240,55 zł. Sąd podkreślił, że odsetki, obliczane według zmiennej stopy procentowej należne były za dany miesiąc i miały być pobierane przez Bank ostatniego dnia każdego miesiąca. W przypadku nie spłacania rat w terminie, Bank miał prawo do pobrania odsetek podwyższonych. Wysokość należnych odsetek była uzależniona od wysokości stopy referencyjnej WIBOR 3M. W pierwszym okresie obowiązywania umowy oprocentowanie pożyczki było dodatkowo zwiększone o marżę wynoszącą 7,5 punktu procentowego, a następnie o marżę w wysokości 6,5 punktu procentowego. Na potwierdzenie wyliczenia wielkości odsetek strona powodowa przedstawiła bankowy tytuł egzekucyjny oraz wyciąg z ksiąg banku stanowiące dokumenty o charakterze prywatnym. Sąd zaakcentował natomiast, że powód nie zaprezentował żadnych dowodów i twierdzeń wskazujących do jakiej kwoty należne odsetki zostały spłacone przez pożyczkobiorcę. Powód nie podał nadto danych pozwalających na ustalenie stopy referencyjnej (...) w poszczególnych okresach. Fakt, że dane te są dostępne w internecie nie oznaczał, że nie było potrzeby powoływania dowodów na tę okroczność. Powód nie przedstawił również stosownych informacji, z których by wynikało w jakim okresie podwyższał oprocentowanie o marżę przewidzianą umową. Uniemożliwiło to Sądowi ocenę dokonanych przez powoda wyliczeń. Dlatego Sąd oddalił żądanie pozwu w zakresie kwoty 86.240,55 zł.

Odsetki od kwoty 422.371,13 zł. zostały zasądzone od daty określonej na dzień 5 czerwca 2014 roku, dzieląc w tym zakresie stanowisko strony pozwanej. O kosztach postępowania Sąd orzekł na mocy art. 100 k.p.c.

Od tego wyroku apelacje wywiodły obie strony.

Strona pozwana w osobach A. K. oraz A. W. (1) działającej w imieniu własnym oraz w imieniu i na rzecz małoletnich A. W. (2) i A. W. (3) złożyła dwie zbieżne treściowo apelacje, zaskarżające orzeczenie w punkcie 1 sentencji. Pozwane zarzuciły:

1. wydanie wyroku w oparciu o błędnie ustalony stan faktyczny w zakresie tego, czy A. W. (4) ustanawiając hipotekę na nieruchomości położonej w miejscowości O., gmina S. (KW nr (...)) znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenia woli;
2. nieprawidłową ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, która powinna doprowadzić do ustalenia, że A. W. (4) w chwili obciążenia nieruchomości znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli;
3. błędne oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych na okoliczność stanu A. W. (4) w chwili obciążania nieruchomości pomimo tego, że złożona w sprawie opinii pozostawała w oczywistej sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego oraz zebrany w sprawie pozostałym materiałem dowodowym.

W konkluzji strona pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa, a nadto o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii innych biegłych sądowych na okoliczność stanu A. W. (4) w chwili składania oświadczenia o obciążeniu hipoteką przedmiotowej nieruchomości.

Powodowy Bank zaskarżył wyrok w zakresie punktu 2 i 4 sentencji zarzucając:

- a) naruszenie przepisów postępowania to jest art. 233 par. 1 k.p.c. które miało wpływ na wynik postępowania, a nastąpiło poprzez stwierdzenie, że powód nie wykazał wysokości skapitalizowanych odsetek dochodzonych pozwem, podczas gdy okoliczność ta została wykazana i brak jest dowodów przeciwnych, a tym samym nastąpiła sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego. Na skutek tego naruszenia Sąd oddalił powództwo w zakresie 86.240,55 zł.

b) naruszenie art. 328 k.p.c. poprzez nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku przyczyn dla których Sąd innym dowodom odnoszącym się do kapitalizacji odsetek (takim jak bankowy tytuł egzekucyjny, umowa pożyczki, wezwania do zapłaty, oświadczenie o wypowiedzeniu umowy odmówił wiarygodności,

c) naruszenie przepisów postępowania to jest art. 232 oraz 228 k.p.c. poprzez stwierdzenie, że wysokość stawki WIBOR 3M powinna być przez powoda wykazana w inny sposób niż przedstawiony w pismach, w szczególności w piśmie z dnia 10 grudnia 2014 roku, podczas gdy powód wskazał czym jest WIBOR 3M oraz gdzie jest on ujawniony, a także poprzez stwierdzenie, że informacja dostępna w Internecie nie może być uznana za fakt powszechnie znany.

W oparciu o te zarzuty skarżący domagał się zmiany wyroku przez dodatkowe zsządzenie od pozwanych solidarnie skapitalizowanych odsetek w wysokości 86.240,55 zł. wraz z kosztami procesu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obu stron nie były zasadne i zasługiwały na oddalenie.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy w zakresie okoliczności, które były istotne w rozumieniu art. 227 k.p.c. dla rozstrzygnięcia sprawy, były prawidłowe i oparte na ocenie dowodów, która odpowiadała kryteriom z art. 233 § 1 k.p.c.

Wbrew podniesionym w obu apelacjach argumentom zarzucającym naruszenie powyższego przepisu Sąd I instancji nie dopuścił się w tym zakresie jakichkolwiek uchybień.

Skuteczne postawienie zarzutu obraży omawianej normy prawa procesowego wymaga wykazania, iż sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Zarzut błędnego, dowolnego i fragmentarycznego rozważenia materiału dowodowego wymaga dla swej skuteczności konkretyzacji, i to nie tylko przez wskazanie przepisów procesowych, z naruszeniem których apelujący łączą taki skutek, lecz również przez określenie, jakich dowodów lub jakiej części materiału zarzut dotyczy oraz podania przesłanek dyskwalifikacji postępowania Sądu I instancji w zakresie oceny poszczególnych dowodów na tle znaczenia całokształtu materiału dowodowego oraz w zakresie przyjętej podstawy orzeczenia. Ponadto zarzut ten, jak każdy zarzut apelacyjny, powinien być sformułowany na tyle szczegółowo, aby można było określić kierunek postępowania merytorycznego i kontroli Sądu II instancji.

Obie apelacje nie zawierały wywodów mogących sprostać powyższym wymogom i podważyć zaskarżone rozstrzygnięcie.

Odnosząc się do apelacji pozwanych należało zauważyć, że pozwani są współwłaścicielami obciążonej nieruchomości, a więc i współdłużnikami rzeczowymi, ponoszącymi względem powoda solidarną odpowiedzialność rzeczową z nieruchomości na podstawie art. 370 k.c. Ich twierdzenia, że T. W. (1) w dacie sporządzania oświadczenia obciążającego nieruchomość znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli, były nieuprawnione.

Swój pogląd w tej mierze Sąd I instancji oparł na dowodzie z opinii biegłych psychiatrów, którzy byli powołani na wniosek pozwanych. Biegli przyjęli we wnioskach końcowych opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 22 października 2015 r., iż spadkodawca w chwili składania oświadczenia z dnia 22 lutego 2010 roku nie znajdował się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli.

Sąd ocenił opinię biegłych jako w pełni miarodajną nie mając żadnych zastrzeżeń co do merytorycznych aspektów tejże opinii, pomimo powoływania się przez pozwanych na stan skrajnie ciężkiego i długotrwałego alkoholizmu A. W. (4). Odnosząc się do tej kwestii biegli uznali, że wieloletni okres uzależnienia od alkoholu nie jest sam w sobie stanem psychicznym wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Podobnie skutków tego rodzaju nie wywołuje zespół abstynencyjny. Zgromadzone w aktach sprawy dowody nie dawały podstaw do przyjęcia by A. W. (4) znajdował się pod wpływem alkoholu w chwili składania kwestionowanego oświadczenia. Nawet

teoretyczne spożycie przez A. W. (4) w tamtym momencie relatywnie nieznacznej ilości alkoholu, nie byłoby widoczne dla pracowników Banku. Ponadto brak było podstaw do przyjęcia, że u A. W. (4) występował w dacie składania oświadczenia zespół otępienny, a psychozę alkoholową stwierdzono u niego dopiero w dokumentacji medycznej z października 2010 roku.

Jak słusznie podkreślił Sąd Okręgowy, A. W. (4) złożył jedno oświadczenie woli o nieskomplikowanym charakterze, którego znaczenie jest rozumiane powszechnie w społeczeństwie. Nastąpiło to po uprzednich dwukrotnych spotkaniach z pracownikiem banku, mających na celu przygotowanie przedmiotowej czynności. Biegli stwierdzili, że nawet w sytuacji gdyby A. W. (4) był pod wpływem wewnętrznego przymusu wypicia alkoholu to i tak tego rodzaju okoliczność nie wyłączałaby świadomości lub swobody przy podejmowaniu działań i wyrażeniu woli. Skarżący nie przedstawili argumentów mogących podważyć opinię w powyższym zakresie.

Fakt, że dowód ten został oceniony niezgodnie z intencją skarżącego nie oznaczał naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Wbrew zastrzeżeniom skarżących opinia biegłych, czego dowodziły argumenty zawarte w uzasadnieniu wyroku, nie zawierała luk, była jasna i kompletna oraz merytorycznie uzasadniona. Mogła zatem, w ocenie sądów obu instancji, stanowić podstawę do poczynienia ustaleń dotyczących stanu psychicznego A. W. (4), przy czym konstatacja ta przesądziła o braku potrzeby dopuszczenia dowodu z opinii innych biegłych sądowych, w tym przeprowadzenia tego dowodu w postępowaniu apelacyjnym.

Powyzsze prowadziło również do akceptacji stanowiska zgodnie z którym kwestionowane oświadczenie woli nie było dotknięte wadą o której mowa w art. 82 k.c.

Jak zaznaczono na wstępie, zarzutu naruszenia art. 233 par. 1 k.p.c. nie wykazała również strona powodowa, przy czym zarzut ten był związany nie tyle z odrzuceniem wymienionych przez tę stronę dokumentów jako niewiarygodnych, ile z uznaniem ich jako niewystarczające dla wykazania żądania związanego z dochodzeniem zapłaty kwoty 77.628,97 zł. z tytułu skapitalizowanych odsetek. Po ponownym przeanalizowaniu okoliczności związanych z powyższym zagadnieniem, Sąd Apelacyjny zgodził się z decyzją Sądu I instancji, że w przeciwieństwie do pozostającej do spłacenia przez pożyczkobiorcę kwoty kapitału, możliwej do zweryfikowania, powodowy Bank nie przedstawił konkretnych wyliczeń i dowodów wskazujących do jakiej kwoty odsetki zostały spłacone przez T. W. (1), nie było nadto wiadome w jakim okresie i w jakiej wysokości zostały zastosowane marże podwyższające oprocentowanie pożyczki. Dokumenty wymienione w apelacji o tyle nie były w tym względzie miarodajne, że na ich podstawie można było jedynie dokonać ustaleń odnośnie warunków na jakich doszło do zwarcia umowy pożyczki oraz ustaleń co do samej wysokości wymienionych w bankowym tytule egzekucyjnym kwot składających się na niespłacony kapitał i odsetki. Nie można było natomiast sprawdzić czy dokonane przez Bank wyliczenia, kwestionowane przez pozwane, były prawidłowe.

Należało bowiem przypomnieć, że zgodnie z treścią umowy z dnia 22 lutego 2010 roku odsetki, obliczane według zmiennej stopy procentowej należne były za dany miesiąc i miały być pobierane przez bank ostatniego dnia każdego miesiąca, zaś pożyczkobiorca obowiązany był do zapewnienia środków na ten cel na swoim rachunku bankowym. W przypadku niespłacenia raty pożyczki w terminie, bank miał prawo do pobrania odsetek podwyższonych. Każdorazowo wysokość należnych odsetek uzależniona była od wysokości stopy referencyjnej WIBOR 3M. Dodatkowo w pierwszym okresie obowiązywania umowy (do trzeciego dnia następującego po dniu przedłożenia przez pożyczkobiorcę w banku odpisu księgi wieczystej zawierającej prawomocny wpis hipoteki na rzecz banku) oprocentowanie pożyczki zwiększone było o marżę banku wynoszącą 7,5 punktu procentowego, zaś po tym okresie o marżę w wysokości 6,5 punktu procentowego.

Z uwagi na tak wieloskładnikowy sposób określenia wysokości odsetek, na powodowym Banku spoczywał obowiązek szczegółowego i jasnego przedstawienia zakresu wyliczenia dochodzonej należności, w tym podania danych pozwalających na ustalenie wysokości stopy referencyjnej (...) w poszczególnych okresach. Sąd Apelacyjny podzielił przy tym pogląd, iż powołanie się na dane zamieszczone w Internecie nie mogło zastąpić konkretnych informacji w tej mierze. Dlatego stwierdzenie Sądu I instancji, iż strona powodowa nie wykazała zasadności żądania w omawianym zakresie, było słuszne.

Ostatecznie, z podanych wyżej względów Sąd Apelacyjny oddalił apelacje obu stron na podstawie art. 385 k.p.c.

Z uwagi na charakter roszczenia i okoliczności w jakich doszło do powstania odpowiedzialności pozwanych za zadłużenie T. W. (1) (nieruchomość spadkowa została obciążona hipoteką przez A. W. (4) w czasie gdy pozostawał w separacji z żoną, bez jej wiedzy i zgody) oraz mając na względzie sytuację materialną i rodzinną pozwanych, Sąd Apelacyjny nie obciążył tej strony kosztami postępowania odwoławczego stosownie do treści art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 par. 1 k.p.c.